

Efter § 21, stk. 3, afhænger sagens værneting af, hvor den, om hvis frihedsberøvelse der er tale, har ophold. Under hensyn til de særlige forhold i Grønland har man ikke skønnet det hensigtsmæssigt på dette punkt at opretholde det sædvanlige bopælsværneting.

Efter bestemmelsen i § 21, stk. 6, indsættes der en generel frist på et år, inden begæring om fornyet prøvelse af frihedsberøvelse kan indbringes for retten med den virkning, at retten er forpligtet til at behandle sagen i overensstemmelse med §§ 21 og 22. Det henskydes imidlertid til retten i hvert enkelt tilfælde at tage stilling til, om fornyet prøvelse bør ske, såfremt begæring fremsættes inden denne frist.

I § 22, stk. 3, er der givet retten adgang til i tilfælde, hvor det på grund af trafikale forhold er vanskeligt inden for en rimelig frist at lade den frihedsberøvede fremstille i retten, i dommen at træffe bestemmelse om, at sagen påny skal foretages til det tidspunkt, da fremstillingen vil være mulig.

Kapitel 5.

Til § 45.

Retsplejeloven har hidtil kun indeholdt bestemmelsen i kapitel 3 § 20, om pålæggelse af sagsomkostninger i civilsager. Der skønnes imidlertid nu at være trang til at indføre hjemmel til også at kunne pålægge betaling af sagsomkostninger i kriminelle sager. Fra tiden før den nye retsordnings indførelse har der i enkelte retskredse bestået en praksis herfor, som uanset retsplejelovens tavshed er blevet opretholdt og har bredt sig. Regnskabsførelsen vil kunne henlægges til kæmnerne, der allerede fører regnskabet med bøder og konfiskationer.

I overensstemmelse med landsrådets forslag er bestemmelsen dog modificeret, idet man har tilføjet ordene: „når særlige omstændigheder taler derfor“.

Kapitel 6.

Til afsnit A 3.

Grundloven bestemmer i § 71, stk. 4: „Den kendelse, som dommeren afsiger“ (nemlig om hvorvidt en anholdt skal fængsles eller løslades eventuelt mod sikkerhed) „kan af vedkommende straks særskilt indbringes for højere ret“.

Forslaget tilsigter at bringe reglen i kapitel 5 § 16, om kredsdommerens beslutning om, hvorvidt en anholdt skal tilbageholdes (svarende til dansk rets fængslingskendelse), i overensstemmelse med den nævnte grundlovsbestemmelse. Når der hidtil ikke har været adgang til særskilt appel af denne beslutning, skyldes det, at de store afstande og vanskelige trafikforhold ofte ville medføre en uheldig forsinkelse af sagens gang, hvis akterne i anledning af appellen skulle indsendes fra en måske fjerntliggende retskreds til landsdommeren i Godthåb og derefter tilbagesendes kredsdommeren. For at undgå en langvarig forsinkelse har man i forslaget anset det for nødvendigt ved appel kun at pålægge kredsdommeren at sende landsdommeren en redegørelse for sagens afgørende fakta, men give ham mulighed for at beholde de originale akter. I særlige tilfælde, således hvor landsdommeren er til stede i den by, hvor afgørelsen om tilbageholdelse er truffet, vil det dog være muligt at lade sagens akter medfølge til landsdommeren. Redegørelsen må oftest sendes telegrafisk, ligesom landsdommeren også normalt bør give telegrafisk meddelelse om sin afgørelse. Efter at have modtaget (telegrafiske) bemærkninger fra politiet og sigtede eller hans bisidder, træffer landsdommeren — der dog af egen drift vil kunne indhente yderligere oplysninger — på det foreliggende skriftlige grundlag sin afgørelse. Ligesom behandlingen i 1. instans sker uden medvirken af domsmænd, bør også appelbehandlingen alene foretages af landsdommeren.

Kapitel 7.

Til § 1.

De foreslåede tilføjelser vil betyde, at bødeforelæg ved politiet, almindelige danske overøvrighedsresolutioner om bidragspligt samt skattekrav bliver umiddelbart fuldbyrdesgrundlag i samme omfang som i det øvrige Danmark.

Til § 2.

De foreslåede ændringer er en følge af ændringerne i § 1.

Til § 10.

Reglen stemmer med praksis og med bestemmelsen i kapitel 2 § 13, stk. 3, om vidneafhøring, jfr. ligeledes ændringsforslag til kapitel 3 § 10, stk. 1.